

VI

Другого дня ще зранку Марта Кирилівна все чогось кривилась і навіть трохи стогнала. Сидячи за чаєм, вона все хапалась за тім'я і хапала долонями виски, буцімто кородилась на голову, чи що.

— Що це з вами, мамо? Ви слабі, чи що? — спитала в неї Маруся.

— Чогось неначе нездужаю; так мені погано: і голова болить, і чогось невесело, і неначе судомить мені коліна та гомілки. Вночі я погано спала, тричі прокидалась; і все мені снилися такі чудні та страшні сни,— все снилось мені щось кудлате та пелехате, ніби ведмідь вплигнув в нашу гостинну через вікно, кинувся до мене та й почав душити. Мабуть, я оце слаба. Треба побігти до доктора,— говорила Марта Кирилівна.

— Чи не застудились ви вчора перед вечором, як ходили в гості? — спитала в неї Маруся.

— Не знаю, може, й застудилась. Щось мені дуже погано, коли б і справді не заслабнути,— сказала Марта Кирилівна.

— А може, це з вами був кошмар: ви вчора за вечерею таки чимало поросятини з'їли,— сказала Маруся,— може, шлунок не перетравив гаразд страви.

— От і вигадала! Чи то раз я вечеряла й поросятину їла, та, хвалить бога, ніколи мені ведмеді не снилися,— вже сердито говорила мати.

Перед обідом вона одяглася і сказала дочці, що йде до доктора. Але вона до доктора не ходила, бо в неї нічого не боліло — вона була здоровісінька. Походила вона, побродила по міському садку та по улицях та й додому вернулася.

— А що казав доктор? — спиталася в неї Маруся.

— Казав, що в мене нерви; звелів купатись в морі з місяць або й два. Казав, як не лічитимусь зачасу, заздалегідь, то може бути погано; мої нерви зовсім розбиті, розторсані. Сама я не поїду,— сказала Марта Кирилівна.

— Доведеться ще й мені їхати з вами, хоч я зовсім здоровісінька,— сказала Маруся.

То й поїдем,— покупаєшся, станеш ще здоровша. Сама я зроду-звіку не поїду. Думаю купатись на Великому Фонтані коло Одеси, аж докіль не подужчаю. Треба збиратись та вкладатись заздалегідь; через днів два й виїдемо. Надворі година й суша: саме добре купатись.

«Шкода. Прийдеться розстатись з Ломицьким саме в такий час, як у нас справа пішла гаразд. Треба хоч дати йому звістку, що ми виїжджаємо»,— подумала Маруся.

Другого дня Маруся встрілася на улиці з Ломицьким і сказала йому, що вона виїжджає з слабою матір'ю до Одеси і вони обидві будуть купатись в морі на Великому Фонтані коло Одеси, доки мати зовсім одужає.

Ломицький подав ту звістку Христині. Христина зараз догадалась про все.

«Це Марта Кирилівна або тікає од Ломицького, або розпочинає поновляти свій роман з Бичковським. Цікаво було б слідкувати за розвитком обох романів. Так-так! Щось є! Це недурно! Нудьга бере й мене. Поїду й я на купання! Брата, може, не пустить начальство. Візьму братову з дітьми та й махну. Треба підбити й Ломицького, щоб їхав навздогінці за нами. Найму простеньку міщанську хатинку на Великому Фонтані, де брат часом пробу-

вав з сім'єю, заберу братову з дітьми та й покупаюсь трохи і... буде мені чим розважати себе,— одначе нема жаднісінької роботи. А тут скупилось аж два романи! Цікава річ! Треба їхати!» — думала Христина.

Через три дні Марта Кирилівна з Марусею виїхали до Одеси і знайшли собі номер в монастирській гостиниці на Великому Фонтані.

«От теперечки нехай попошукає нас Ломицький! Чорта з два знайде!» — думала Марта Кирилівна, розкладаючи свої речі і убрання в номері.

Але вона помилилась. Через кілька день після неї приїхала туди й Христина з братовою та з її малими дітьми і оселилась в яру над самим морем в рибальській хатині. Ломицький і собі одпросивсь в начальства на місяць і виїхав до Одеси. Він приїхав з Одеси на Великий Фонтан і передніше за все знайшов хатину, де жила Христина. Христина вже знала, що Марта Кирилівна оселилась в монастирській гостиниці на горі, недалечко од монастиря.

— Тепер йдіть до Марти Кирилівни з візитом,— сказала Ломицькому Христина.— Ото здивується стара, як углядить вас!

Ломицький вибрав погожий і не дуже гарячий день і приїхав з Одеси на Великий Фонтан. Погулявши коло монастиря понад кручами коло високого маяка, надивившись на море та на скелі, розкидані попід кручами над морем, Ломицький примітив, що надворі вже вечоріє. Він вернувся до монастиря і довгенько ходив в зеленому просторному парку, де між акаціями та волоськими горіхами стояла монастирська гостиниця. Йому хотілось передніше побачитись та поговорити з Марусею. Але її нігде не було видно. Він зайшов в гостиницю і довідався од слуг, що Каралаєва взяла номер на другому поверсі. Ломицький вийшов по узьких сходах нагору і тихенько постукав у двері. Марта Кирилівна Каралаєва саме тоді качалась на канапі після купання в морі. Вона була втомлена, аж тлінна, неначе після важкої роботи, бо круча над морем була дуже крута й висока. Каралаєва таки добре засапалась, поки вилізла на ті бурти. Вона курила папіросу. Почувши, що хтось чужий стукає в двері, вона схопилась з канапи і хотіла вхопити в руки будлі-яку роботу, бо думала, що то прийшла Христина. Зверху на камоді, на столі нігде не було й клаптя полотна. Вона одсунула шухляду в камоді і вхопила, як їй здалось, недошиту сорочку. Але в руки випадком попалося простирядло. Вона спохвату вхопила його за кінчик. Простирядло розгорнулось і жужмом впало на підлогу. Каралаєва кинулась шукати голки і не знала, де Маруся поховала голки. Тим часом Ломицький вдруге постукав у двері вже міцніше й дужче.

«Оце горенько! Христина подумає, що я зусім розледащіла, сидю без жадної роботи та посиденьки справляю».

— Хто там? — спитала Каралаєва.

— Я! Ломицький! — обізвася він за дверима. «Його голос! От і сховалась! Таки приніс його чорт. Оце причепа! Ото нахаба! Мабуть, дочка дала йому звістку і написала, де ми живемо. І на що оце я обізвалась? Але... вже треба просити», — подумала Марта Кирилівна.

— Можна! — сказала Каралаєва, налапавши голку і сівши на софі з білим простирядлом в руках.

Ломицький увійшов і привітався. Каралаєва побачила, що разом з простирядлом з камоди чогось повисакували під її руками рушники та хусточки і валялись долі, неначе в камоді лазили та грались котенята. Вона встала і поскладала той дріб'язок в камоду.

— Оце як я розхазяйнувалась. Вибачайте, що застали в хаті такий гармидер,— сказала Каралаєва і знов сіла на софі і почала навіщось плутати по простирядлі, начебто вона його рубила.

— А де Марія Павлівна?— спитався Ломицький.

— Йй-богу, не знаю. Десь пішла. Я, бачте, даю волю дочці і не слідкую за нею, як інші матері. Маруся вже не мала дитина,— сказала Каралаєва.

Ломицькому спало на думку, що настав добрий час поговорити з старою про свою справу.

— Марто Кирилівно!— сказав він, запалюючи папіроску.— Ви знаєте, що я люблю вашу дочку? Я переговорив вже з нею оце і прийшов просити в вас її руки.

Каралаєва почервоніла, неначе їй здалося, що Ломицький хоче сватати не дочку, а її саму.

— Ні, не знаю, що ви любите мою дочку,— обізвалась вона.

— Я люблю Марію Павлівну, і я теперечки дуже щасливий, бо знаю, що й вона мене любить,— почав Ломицький.

— Ви так думаєте? А в мене думка зовсім інакша: я гадаю, що вона вас ніколи й не думала любити і в голові собі цього не поклала,— сказала Каралаєва.

Ломицький стривожився і задумався; матові віка впали на його карі очі.

— А я чув од неї дорогі для мене слова на свої вуха,— сказав Ломицький.

— То не йміть віри й своїм вухам,— сказала Каралаєва.— Панни виходять заміж зовсім не кохаючи. Кохаючись, женяться та виходять заміж тільки в романах, а в житті буває зовсім інакше.

Віка на очах Ломицького одслонились, доки можна було їм одслонитись.

— Як же ж так? Ми любимо одно одного,— сказав Ломицький.

— Говоріть! Вона вас не любить і не любила, і не любитиме. Я знаю свою дочку краще од вас,— сказала Каралаєва.— Ви думаєте, що я йшла заміж за свого чоловіка по любові? Я людина нова в своїх пересвідченнях, я буду говорити з вами щиро й просто: я не любила свого подружжя. Мій батько присилував мене одружитись з ним. Знаю я, що інші панни виходять заміж так, як от, приміром, ви займаєте десь вигідне місце на службі, якусь посаду, чи що.

Марта Кирилівна просто крутила веремія: вона не хотіла розлучатись з дочкою, бо так любила свою дочку,— тільки по-своєму.

— А я не так думаю,— обізався несміливо Ломицький,— я маю надію, що Маруся щира людина і не буде мене дурити.

— Не йміть віри панянській щирості! Який ви ще молодий та зелений! — сказала Каралаєва, хитаючи головою і дивлячись в самісінькі смиренні очі Ломицькому.— Та, правду сказати, я й не видам за вас своєї дочки: є тому деяка притичина,— додала різким голосом Каралаєва.— Шукайте собі дружини деінде, а не в нас.

— Чом, смію спитати? — сказав Ломицький.

— Тим, що ви дуже ще молодий хлопець, а молоді паничі проповідують якісь там нові ідеї, нахапались їх за якихсь там мудрих книжок: Шпенсера та Дарвіна. Це для вас в житті небезпечна річ,— сказала Каралаєва, не примічаючи, що перекручує ймення, котрі вона не могла собі вбгати в старечу голову ніяким робом.

— Марто Кирилівно! Та й ви ж казали, що читали Спенсера та Дарвіна. Ви й самі лібералка, це я добре зауважив,— сказав Ломицький.— А що до мене, то я, скільки пам'ятаю, ніколи не ліберальничав перед вами: то ви все ліберальничали...

— Я... я що інше... Я вольна людина, ні од кого незалежна: маю право думати, як схочу, читати, що схочу,— з мене ніхто «чина» не здійме, як приказують селяне. А ви на службі...— сказала Каралаєва і грізно насупила свої тонкі брови.

— А я думав про вас зовсім інакше,— несміливо обізвася Ломицький.

— Як хочете, так і думайте. Мені байдуже. Я стою проти того навіть, щоб дівчата виходили заміж,— це моє таке щире пересвідчення. Чоловіки — варвари, тирані, деспоти, нестатковані люде, якісь непомірковані, безглузді: словом — погані люде, та й годі!— сказала Каралаєва.

— Але я смію думати, що не буду для вашої дочки ні варваром, ні тираном, ні деспотом; не хвалячи себе, я скажу, що я й розміркований, і не безглуздий, і не розтратливий,— обізвася Ломицький, зовсім стративши сміливість. Його зовсім збила з пантелику Марта Кирилівна своїм чудернацьким поглядом.

— А хто вас знає. Ви усі до вінця такі гарні та тихі, хоч у вухо бгай, а після вінця зараз закрутять веремія, хоч поли вріж та тікай! Десь у вас і пазурі з лап повисовуються,— сказала Каралаєва.— Ви мені вибачайте за мої різкі речі. Я людина сьогочасна і люблю говорити, хоч різко, але щиро й правдиво. Я машкари ніколи не надіваю ні перед ким зроду.

«А що, як оце усе на її обличчі тільки машкара?— подумав Ломицький.— Од неї правди трудно допитатись: може, Христина й правду казала, що в неї сидить дві бабі... Треба порадитись з Марусею».

Ломицький устав і почав прощатись з Каралаєвою.

— Це ваше останнє слово?— спитав він, виходячи з хати.

— Це моє останнє слово. Я не то що за вас не хочу видавати своєї дочки, я її ні за кого не видам,— сказала Каралаєва і подумала про себе: «Не видам її заміж, аж доки сама не вийду».

— Прощайте! Зоставайтесь здорові!— сказав Ломицький.

— Прощайте! ідіть здорові!— обізвалася Каралаєва з-за стола.

Ломицький вийшов. Каралаєва сіла на канапі й обтерла піт з лоба.

«Та й втомилась. Цур йому, пек йому! Але ж зате добре налякала хлопця! Він таки добра сплюха, таки добре м'яло! Більше, мабуть, не чеплятиметься до дочки»,— подумала Каралаєва, кидаючи простирядло на поміст.

Ломицький вийшов з гостиниці ні в сих ні в тих; Каралаєва неначе облила його холодною водою. Він вийшов у парк, як сам не свій, зовсім заморочений. Назустріч йому йшла Маруся. Вона тільки що скупалась в морі і верталась в товаристві якихсь дам, держачи в руках кошик з простирядлом та рушником.

— Що це з вами?— крикнула Маруся, zostавшись вдвох з Ломицьким.— Чого це ви аж зблідли на виду, і чогось неначе сумні? Чи пак здорові ви?

— Оце був у вашої мами...— несміливо обізвався він та й не доказав.

Маруся постерегла усе і собі одразу зблідла; в неї наче підтяло ноги.

— Що ж вам сказала моя мама?— спитала Маруся в Ломицького.

— Багато дечого наговорила, наказала вона мені...— сказав Ломицький і не доказав.

— Говоріть сміливо!— сказала Маруся.

— Та, бачте, ми з вашою мамою ніби не сходимось в деяких поглядах,— несміливо обізвався Ломицький.

— З моєю мамою трудно поєднатись, та ще й згодитись в поглядах,— це суцця правда!— обізвалась Маруся і осміхнулась якимсь смутним осміхом.

Ломицький пішов поруч з Марусею по парку і розказав їй про усю свою розмову з Каралаєвою.

— Знаєте, Дем'яне Антоновичу, що я цього й ждала од своєї матері,— сказала Маруся.

— А я цього не сподівався,— сказав Ломицький.

— Не знаєте ви гаразд моєї мами,— обізвалась Маруся.

— Що ж нам тепер робити?— спитав у неї Ломицький.

— Потривайте трохи, подождемо. Я ще сама поговорю з матір'ю,— сказала Маруся, подаючи Ломицькому руку на прощання.— Через днів два прибувайте до нас.

Ломицький вернувся до Одеса. Стара Каралаєва неначе підстрелила його несподівано; його енергія, і без того слабка, зовсім занепала.

Засмучена Маруся пішла в гостиницю до своєї матері. Марта Кирилівна сиділа на канапі, закинувши ногу на ногу, й думу думала. Слуга приніс самовар, поставив на столі. Самовар кипів, булькотів та парував, як навіжений. Марта Кирилівна і не думала засипати чай, вона ждала, поки дочка надійде і зробить свою повинність.

Вже сонце сіло, як Маруся увійшла в номер.

— Чого це ти так довго забарилась? Засип мерщій чай, бо я пити хочу. Втомив мене отой шелихвіст, аж усе тіло в мене обважніло: не могу і з місця рушитись,— сердито сказала Каралаєва до дочки.

Маруся глянула на простирядло, що валялось серед номера на підлозі, вхопила його, згорнула і вкинула в камоду. Вона постерегла, що мама справляла перед Ломицьким якусь комедію праці.

Засипавши чай, вона спитала в матері:

— В вас, мамо, був Ломицький?

— А тобі вже сорока на хвості принесла звістку?— сказала мати.— Ну так що ж? Був та й пішов, і лучче було б, якби він до нас зовсім не вертався.

— Чому ж так? Чим же він вам не до вподоби?— спитала Маруся.

— А тим не до вподоби, що в штанях ходє, попросту сказавши,— сказала Марта Кирилівна.

— Що це з вами, мамо? Невже вам хочеться, щоб вів убрався в спідницю, чи що?— сказала Маруся.

— Не в тім сила, що кобила сива, а в тім сила, що не везе. Він просив у мене твоєї

руки, а я його прогнала,— сказала Марта Кирилівна.

— Нащо ж ви його прогнали?— спитала Маруся.

— На те, щоб він не смів тебе збивати з пантелику та морочити,— сказала мати.

— Ви, мамо, порозгоните усіх моїх женихів. Невже ви хочете, щоб я в черниці постриглась? — сказала, Маруся.

— Про мене, й постригайся в черниці, як маєш йти заміж,— сказала мати.

— Це ви, мамо, певно, жартуєте?— спитала Маруся.

— Авжеж жартую, бо стрижуться в черниці тільки дурепи. Я людина ліберальна і в монастир тебе зроду-звіку не пушу. А ти заміж не йди. Мужчини деспоти, варвари, бузувіри, ледарі. Ломицький тебе не любить. Він бреше — він бере не тебе, а гроші, бо знає, що в мене є гроші, але він і кришки не покрепиться, бо я йому грошей не дам,— сказала мати.— Ти йому так і скажи.

— Ні, мамо, цього я йому не скажу,— сказала Маруся.

— То я йому це й сама скажу, коли хоч,— сказала мати.

— Але ж, мамо, я його люблю!— крикнула Маруся.

— Брехня! ти оце наважилась од мене втекти і ладна вийти заміж хоч і за сажотруса,— сказала мати.

— Мамо, схаменіться! Ви чогось стривожені, роздраженні! Що ви говорите?— сказала Маруся, і в неї очі зайшли сльозами.

— І не думай, в голові собі не покладай йти заміж за цього Ломицького. Вій забере твої грошики, промарнує, проп'є, програє в карти, а потім потягнеться за актьорками, знайде собі втіху в ресторанах. Ого! ти ще не знаєш, що то за люде — мужчини. Наберешся лиха!

Маруся вже її не слухала і, наливаючи чай, плакала. Сльози котились і, як роса, сипались на білу скатерку.

— Оце розридалась, неначе мала дитина; ще в чай накапають сльози. Я стою на тім, щоб усі панни не йшли заміж. Нехай лучче посивіють на пні, як мають терпіти од деспотизму мужчин. Нехай лучче викорениться дорешти усей рід людський!— крикнула Марта Кирилівна.

Маруся глянула на неї дивуючись, їй здалося, що мати або з глузду з'їхала, або збожеволіла.

Тихо стало в номері. Мовчки пила чай Каралаєва. Маруся й не доторкнулась до свого стакану.

Надворі смеркло. Каралаєва лягла в постіль і захропла; а Марусю й сон не брав. Вона вийшла в парк і сіла на лавці під акаціями. Зорі висипали вже на небі. А в голові молодії дівчини все роєм вилися думи,— одна сумна, друга сумніша. От перед нею ніби майнули її дитячі літа. Вона згадала батька. Батько її любив, пестив... але рано помер. Згадала вона, як зісталась сиротою, як жила з матір'ю вдвох, ходила в гімназію, як сиділа з книжкою вечірньою добою рядом з матір'ю за столом; пригадала материні насуплені брови, материн лібералізм при людях і материн деспотизм насамоті, її вередливість і її чудні старосвітські погляди та теорії, перемішані з новими ідеями. Пригадала вона і ласкавість материну до себе, котра часом проявлялась в неї, як погожий день в непогожу пізню осінь... Думки її

полетіли в далеку прийдешність... Перед нею майнуло життя вкупі з милим на своїй вольній волі, їх хатина чиста, тепла, прибрана, як пташине гніздечко. І десь узялась хижа птиця, зруйнувала гніздечко і розвіяла по вітру. І та хижа птиця була — її рідна мати.

Ніч була тиха, тепла. Широке небо неначе кліпало тисячами блискучих очей. Од тепла мліло тіло, мліла й душа молодій дівчини. Ще привітніша здавалась для неї прийдешність; ще теплішим здавалось для неї гніздечко, тихе й затишне, вкупі з тихим, смирним Ломицьким.

З моря потяг свіжий вітерець. Маруся увійшла в номер, ступаючи навшпиньки, щоб не збудити мами, лягла в постіль і нешвидко ще заснула легким тривожним сном.